

Păsări metalice

Unchiul meu Petru era inginer
din mâinile sale se ridicau
mereu și mereu
structuri impunătoare
pe care ochii mei de copil le întruchipau
ca pe niște giganți ce se urcau pe scări lungi spre ceruri
bătând la porțile celeste ca niște făurari gata să zdrobească
cele mai puternice ziduri
ferecate de înger

Unchiului meu Petru
îi plăcea să clădească
mâinile sale modelau ca un mag fierul
bazele aceluia compozit puternic
se înălțau ca niște păsări metalice
mari
grele
și gata să-și ia zborul spre cele mai înalte culmi

acele suduri din mâna Unchiului meu Petru
primeau viață
și mă priveau curioase

Victor Constantin Măruțoiu

cum un copil îndrăzne să le alunge liniștea
din imperiul lor
șantier

Unchiului meu Petru îi plăcea să construiască poduri
între și pentru oameni
precum acel Pod Roșu de la Arad
pe care îl trec mereu
când revin la casa strămoșească din Banat
care a devenit ultima sa jertfă
Podul meu Roșu *cel de toate zilele*

când ajung pe lângă ISIM Timișoara
parcă ultimul etaj al clădirii
unde Unchiul Petru era director de cercetare
se acoperă cu o lumină a chipului său

în timp au rămas
să vegheze trecerea oamenilor
străjeri ai nemuriri
acele păsări metalice
ale Unchiul Petru
din România, Siria, Germania.